

сжди, му отговорихъ азъ, — биваше ли да ти кажа при твоите хора, че дъщерята на Миронова е жива? Та тие би я разскжсале. Нищо не би могло да я отжрве!» — «И то е истина, каза Пугачовъ весело. — Моите пиеници не би пожелеле бѣдното момиче. Добре е сторила кума-попадия, че ги е излжгала.» — «Слушай, проджжжихъ азъ, като видѣхъ неговото добро расположение. — Какъ да та нарѣка, не зная, а и да зная, не ща... Но богъ вѣди, че азъ сжмъ готовъ да ти заплата съ животътъ си за онова, което ми ти направи... Само не искай онова, щото е противно на честъта ми и на моята християнска сжвѣсть. Ти си мой благодѣтель. Довжрши както захвана: пусти ни съ бѣдното сираче на кадѣто богъ ни покаже пжть; а ние, дѣто ти и да би билъ и каквото съ тебе и да би са случило, катадневнo ще да молиме бога за спасението на твоята душа...» Видеше са, че суровата душа на Пугачова бѣше докачена. — «Дѣ бжде каквото искашъ! каза той. — Ако наказваме, то ще наказваме, а ако пакъ награждаваме, то ще да наградиме: такавъ е мойятъ обичай. Земи си хубавицата и води я кадето обичашъ. Нека ви дава богъ любовъ и сжгласие.» Послѣ това той са обжрна камъ Швабрина и заповѣда му да ми даде свободно писмо, за да ма пропуснатъ презъ сичките крѣпости и стражи, които бѣха подъ неговата власть. Швабринъ, сжвѣсмъ унищоженъ, стоѣше, като джрво. Пугачовъ отиде да разглѣда крѣпостъта. Швабринъ тржгна слѣдъ него; а азъ останахъ ушъ да са приготова за пжть. Азъ припахъ камъ станцата. Вратата бѣха затворени. Азъ почувкахъ. — «Кой е тамъ?» попита Палаша. Азъ са обадихъ. Милиятъ гласъ на Мария Ивановна са зачу сжди вратата: «Почѣкайте, Петре Андрѣевичъ! Азъ са преоблачамъ. Идето у попадията: азъ сега хе ща да